

Yeni Zelenda'da bir faşistin katliamının üzerinden geçen birkaç gün içinde olayın sansasyonel, magazinél yönü yazılı ve görsel medyada sergilendi, siyasi cenah "şiddetli kınamalarını" kamuoyuna duyurdu. Egemen sınıf sözcülerinin gözünde olay, Müslüman olmayan bir ülkede Müslümanlara yapılan saldırılarla ilgiliydi ve işin boyutu bu kadardı, etkisini birkaç gün içinde yitirdi, ortalık sakinleşti... Sel gitti, kum kaldı... Haydi, işimize bakalım... Peki, ama ya olayın arkasındaki gerçek, buz dağının "iklim değişikliği" nedeniyle sadece Yeni Zelenda'da değil, yerkürenin bütününde "yaratıcılarına da" beklemediği bedeller ödetmeye hazırlanan bir tsunaminin yakın tehlike işareti veren görünen yüzü olamasın?... Lafı uzatmayalım, yeryüzünü bataklığa çeviren kapitalizmin sözcülerinin yırtıcı, hastalık saçan sivri sineklerden yakınması inceltilmiş bir riyakarlıktan başka ne olabilir ki... Gerçekten olay sadece insanlıktan çıkarılan bir pisliğin ibadet eden korumasız insanları katletmesinden mi ibarettir?... Yoksa, kapitalizmin sözcüleri laboratuvarlarında ürettikleri ve katliamlara programlayarak insan olmaktan çıkardıkları bu yaratıkları canhıraş kınamakla faşizmin yalan ve riyaya dayalı kara propagandasında başarılarını mı test etmektedirler... Olayların kronolojik dizgesini ve "ve kapitalizmin sözcülerinin Kral Lear'ın usta aktörlerine taş çıkartan "teatral gösterilerini" ve riyakârlıklarını sonraya bırakıp kitlelerden gizlenen gerçeğe dönelim. "Çok kutuplu dünya" diye adlandırılan, ekonomik olarak tekelci kapitalizmin birbirleriyle kıyasıya rekabet içinde olan dev şirketlerini, siyasi olarak kapitalist ve sosyalist dünyayı terimleyen dönem kapandı, bitti. Reel sosyalizm dönemi (Marksist sosyalizm değil) infilak etti. Yeryüzü üzerindeki ekonomik, politik/kültürel egemenlik yeniden tekelci kapitalizme kaldı. 21. yüzyılın başlarında, geçirdiği evrimsel süreçte şişen, hantallaşan kendine ait egemenlik alanlarına sığmayan kapitalizm kapitalizme gerine gerine uzanabileceği yeni yataklar gerekiyordu ve bu alanlar şişkinliğine paralel olarak bütün yer küreydi. Bölgesel egemenlik alanları yeryüzü egemenliğine taşınmalıydı, bir tercih değil, kapitalizmin sermaye birikimin ulaştığı zorunlu bir sonuçtu. Siyasal/ekonomik toplumsal sistemler yıkma ve kurma-yeniden inşa- diyalektiği üzerine yükselir, yaşam biçimini, kültürünü, kitlesel desteğini oluşturur ve maddi, egemen bir güç haline gelir. Tarihsel sürecini doldurur ve yerini bağrından çıkan yeni bir toplumsal sisteme bırakır. "Bırakır" sözcüğü" kendiliğinden bırakır" anlamını içermez, iradi ve örgütsel yıkıcı ve yapıcı iradi müdahalesini şart kılar. Tam da bu yıkılış ve şeniden yapılış sürecinde eski sınıflar bütün güçleriyle yeniye karşı direnir, onu sabote etmeye, etkisiz kılmaya, itibarsızlaştırmaya çalışır. Psikolojik savaştan maddi savaşa kadar ne kadar ahlaksız ve aşığılık silahı varsa cepheye sürer.

Kapitalizm, sınırlı egemenlik kurduğu bölgesel alanlardan küresel alana geçerken bağrında taşıdığı bütün çelişkili hastalıklarıyla geçmiştir. Kapitalizm, yıkıcılık ve yapıcılık ikileminde tarih sahnesine sağlıklı doğum yaparak çıkmış, ekonomisiyle, siyasi ve politik yapısıyla, kültürel ve bilimsel devrimlerle kendisinden önceki sistemin bütün değerlerini yerle bir etmiş, toplumda kabul gören kitlesel destek sağlamıştır. Her sınıflı, özel mülkiyet üzerine kurulu toplumsal sistemler gibi kapitalizm de kendi iç çelişkileriyle doğmuş, bu çelişkilerin ana etmeni işçi sınıfı kapitalizmin en güçlü olduğu bu evrede bile kendi sınıfsal bütünlüğü içinde kapitalizmin karşısına sınıfsal talepleriyle çıkmıştır. Kapitalizm geliştikçe sınıf hareketleri de gelişecek kendisi için sınıf dönemlerinin ekonomik temelli talepleri siyasal taleplerle bütünleşecek ve

kapitalizme karşı alternatif oluşturacaktır. Daha bu dönemde, yani sistemin tıkr tıkr işlediği, işçi sınıfının iktidar için gerek sınıfının önemli bir bölümünden gerekse toplumun diğer sömürülen kesimlerinden kitlesel siyasal destek almaktan uzak olduğu dönemlerde bile, işçi sınıfı içinden satın aldığı “aristokrat, ayrıcalıklı” bir kesim yaratmakla, sınıf sendikacılığı karşısına sarı sendikalar oluşturarak, bunların amaca ulaşmada yetersiz kaldığı “mafyatik yöntemlerle” işçi sınıfının salt ekonomik temelli bile eylemlerini sabote etmenin “uzmanlık eğitimini” almıştır. Sınıf mücadelesi boşluk kabul etmez, sınıf hareketinin en küçük yanlışlarını, yanılgılarını, ihmallerini bile hareketi felç derecede kullanmaktan çekinmeyecektir. Sınıf mücadelesinin tarihin en acımasız ve korkunç mücadelesi olmasının nedeni budur.

20. yüzyıl kapitalizmin gürbüzlüğünden eser kalmadığı, hantallaştığı, uzuvlarının felç olduğu, atak hareketlerinin geçmişte kalan tatlı bir mazi olduğu yeni bir dönemdi. Sermaye, emeğin ve geri bıraktırmış ülkelerin yağmalanması ve sömürülmesinin yoğunluğu ile doğru orantılı olarak şişer, pazarda fiyatların tekelci sermaye gruplarınca belirlenmesiyle toplumun orta kesimleri de sömürü zincirine katılır, toplumsal gelirin nispi istikrarı, sermaye sahipleri lehine bozulur, yoksulluk ve işsizlik artar. Toplumsal hoşnutsuzluk rastgele homurdanmaların ötesine geçerek sömürüye karşı kendiliğinden ya da örgütlü mücadelelere dönüşür. İşte tam da bu dönemlerde burjuva devlet mekanizması havucu bir kenara bırakır, hoşnutsuz kitlelere mızrağın sivri ucunu gösterir, burjuva devlet mekanizması karşı devrimci zoru yönetim aracı olarak sahneye sürer. Mızrağın gösterilerek yönetme süreci 20. Yüzyılın olağan yönetme sürecidir. Sistemik bunalımda olan Kapitalizmi bekleyen kriz sürprizi kapıyı çalmakta gecikmeyecektir. Sermayenin bunalımı sosyal bunalım olarak olduğu gibi sistemi sarar. Krizden kurtuluşun yolu gözeneklerin açılmasına bağlıdır. Gerçekten, yoğun bakımdaki kapitalizm, serbest dönem ya da tekelci dönem aşamalarında bilimsel ve teknolojik yenilik ameliyatlarıyla krizleri atlatma olanağına sahipti. Her ameliyat gibi kapitalizmin ameliyatı da bünyedeki uzuvlardan birinin veya bir kaçının feda edilmesiyle sonuçlanır. Kapitalizmin mezar kazıcıları sosyalizmi hayata geçirerek kapitalizmin, sömürü ve savaş alanı olan pazar uzvunu koparıp atmıştır. Bu merkez kapitalist işçi sınıflarının sınıf mücadeleleri, sömürge/yarı sömürge ülke halklarının ulusal kurtuluş savaşlarının ilham kaynağını oluşturur. Bu dönem, özellikle tekelci kapitalizm dönemi sistemin kendi içindeki çelişkileri keskinleştiği, gerek pazar paylaşımlarının gerekse işçi sınıflarının ve ulusal kurtuluş savaşlarının yakın tehdidine maruz kaldığı v uğraşmak zorunda olduğu belanın büyüğünün kapıya dayandığı dönemdir. Kapitalizmin olağan yönetme araçlarıyla -parlamento, serbest seçimler, demokratik teamüller v.s- yönetmek imkânının ortadan kalktığıın işaretlerinin uç verdiği dönemdir. Özellikle kapitalist gelişmesini geç tamamlaması nedeniyle paylaşılan pazarlara itirazı olan kapitalist ülkelerin-Almanya, İtalya örneğinde olduğu gibi- yeniden Pazar paylaşımı itirazlarının sonucu birinci emperyalist paylaşım savaşının nedenidir. Bilindiği gibi savaş yenilgiyle sonuçlanır ve Almanya ganimet umduğu savaştan elindekileri de diğer emperyalist ülkelere kaptırarak zararlı çıkar. Almanya harabeye dönmüştür, işsizlik, hat safhadadır, normal geçimlerini sağlayacak ortalama gelire sahip, güya kendilerini rahat ve ayrıcalıklı sanan orta ve küçük burjuvalar ile toplumun sınıf bilinçsiz ve örgütsüz kesimleri işsizlik ve açlıkla yüz yüze gelir. Mevcut burjuva yönetimler itibarını kaybeder, doldurulmayı bekleyen siyasi boşluk vardır. Raydan çıkan tren yeniden raya girinceye kadar yeni bir devlet/yönetim biçimine kaçınılmaz ihtiyaç vardır. Kapitalizmin bekası için başkaca yol, yöntem ufukta görülmemektedir. Geçmişin az çok karnı tok sırtı pek yaşamlarının, şu dinden, bu inançtan olanlar, şu etnik kökene mensup olanlar, şu sınıfın mensupları, şu yabancılar”ın aldığına inandırılan kitlelerin ilkel güdüleri harekete geçirilerek bu kesimlerden “düşman yaratma” taktiği kurtarıcı rolüne soyunan faşist liderlerin en etkin ve etkili silahlarıdır.

Kapitalizmin istikrarlı dönemlerindeki yöneticilerin beceriksizliği, iş bilmezliği, hatta vatan hainliği bu kara propagandanın etnik ve dinsel/mezhpsel inançla harmanlandığı bir manzume oluşturur. Her türlü yalan ve riya ile manipüle edilen kitleler “bilerek yaratılan” bu düşmanlara karşı şiddete teşvik edilir. Faşizmin istediği toplumsal ortam ve kitle ruhu psikolojisini yaratan durum bu ortamdır. Topluma yeni bir kurtarıcının gerektiği empoze edilirken savaşın, kitlesel ölüm ve açlığın sebebi olan tekelci sermaye, sahneye Hitler, Musolini, Franco gibi “kurtarıcı” liderlerin sürülmesi projesini çoktan hazırlamıştır bile... Projenin hayata geçirilmesi için gereken şey, sınıf bilinçsiz kitlelerin buna inandırılması ve yönlendirilmesidir. Kapitalizm, faşizme kitle desteği yaratmak için tarih sahnesine çıkarken çöpe attığı ilkel gerici değerleri yeniden çöpten çıkararak baş tacı etmiş, kitlesel afyon olarak kullanmaya başlamıştır. Faşizmin kitle ruhu anlayışı budur.

Kapitalizm 20. Yüzyılın sonlarında SSCB etkisinde olan ülkelerin yönetimlerinin devrilmesi için, SSCB nin ve ilerici ülke yönetimlerinin kuşatılması harekâtı için “Yeşil kuşak” projesinin Müslüman Afganistan’da harekete geçirdi. Bu projenin senaristi Hristiyan ABD, aktörleri ise Taleban ve el Kaidedir. Şu işe bakın, Hristiyan ABD kendisiyle savaşma azminde olan Taleban ve el Kaideyi yaratıyor, örgütlüyor, silah ve mühimmat desteği sağlıyor... Yoksa o dönem ABD yöneticileri gizlice Müslüman filan olmasınlar... Yani Müslüman kökenli bu zıvanadan çıkmış terör yapılarının mucidi ABD dir. Aynı şekilde Orta Doğuda Irak, Suriye, Mısır, Libya gibi ülkeler halklarına demokrasi ilham ve hediye etmek için İŞİD isimli kanlı örgütü öldürüyor... Gelinek noktada El Kaidesi, Talebanı, İŞİD, El Nusrayı, Boko Haramı yaratan küresel kapitalizm Hristiyanlara kanlı eylemler düzenlesin diye mi yarattılar bu Müslüman kökenli katilleri... Ya da merkez kapitalist ülkelerde sıradan insanları katleden Hristiyan sapkınların içişi edilmiş beyinlerinden geçirdiklerinin arkasındaki gerçek nedir?. Yani sorun Müslümanların Hristiyanlara, ya da Hristiyanların Müslümanlara karşı katliam eylemleri midir, yoksa her ikisinin de arkasında kapitalizmin faşizmin kitle ruhunu yeniden canlandırma, düşman yaratma, politikasının cüzzamlı yüzünün yansıması mıdır?. Kitlesel terör örgütleri kapitalizm tarafından bilerek yaratılan, sınıf mücadelesinin yükselme dönemlerinde kitleleri yıldırma ve pasifikasyon aracı olarak tasarlanıp kullanılan, gericiliğin in ilkel silahlarıyla donatılan bu karşı devrimci militer örgütler madalyonun “birbirlerine düşman görünümü” iki yüzüdür. Küresel kapitalizmin merkezleri tarafından üretilmiş ve programlanmıştır. Bu anlamda İşid, El Kaide gibi dinci versiyonlara dayanan İslamcı terör örgütleriyle Avrupa kökenli , Hristiyan ve etnik köken düşmanlığına dayanan karşı devrimci terör örgütlerinin “birbirlerine düşman” görünümünün arkasında sıkı bir bağ ve koordinasyon vardır.

aDahası, 21. Yüzyıla sınırsız demokrasi, insan hakları, ekonomik özgürlük yaveleri ile giren küresel kapitalizmin daha tökezleyen sarhoş sokak kabadayıları daha ilk adımda tökezlemesi, kitlelere karşı şiddetten tutun da açlığın ve işsizliğin, servet/sefalet arasındaki açının böylesine açılması, işgal savaşlarının milyonlarca geleceği olmayan çoluk çocuk göçmen yaratması kapitalizmin kıyıya vurduğunun ve artık gidecek başkaca bir yerinin kalmadığının açık göstergesidir. Kapitalizm, can çekişen yaralı bir hayvan gibi elinde kalan son imkanlarıyla her attığı adımda kitlesel katliamları bilerek ve isteyerek yaratmaktadır. Buna istisnasız bütün ülkelerde otokratik yönetimlerin iktidarlarını ve bu iktidarlarının faşizmin temel gıdası olan kiminin dinsel, mezhepsel inançlara, kiminin etnik kökenlere dayandığı da eklenirse Yeni Zelanda saldırısının perde arkası aydınlanmış olacaktır. Küresel kapitalizm, tek tek ülke boyutlarını aşmış, faşizmi de tek tek ülkelerin ötesinde bütün yer kürede tezgâhlamaktadır. Hangi kılıkta, inançta olursa olsun kitle katliamcıları kapitalizmin laboratuvarlarında üretilmiştir. Kitlesel cinayetleri “etnik ve dinsel/mezhpsel” düşmanlaştırmayı küresel boyuta taşımayı, küresel boyutta faşizme kitle tabanı oluşturmayı amaçlayan karşı devrimci terör eylemidir. Karşı

Siyaha hakaret - Faşizmin kitle ruhu anlayışı

İdris Köylü tarafından yazıldı
Çarşamba, 10 Nisan 2019 20:34 -

devrimci terörün amaçladığı yegâne hedef: Kitlelerin korkutulması, sindirilmesi, toplumsal süreçlere katılımlarının engellenmesi ve umutsuzluk yaratılmasıdır.

Yeni Zelenda katliamının anlaşılması kapitalizmin bugünkü durumunun ve faşizmin anlaşılmasıdır.

Kitlesele cinayetlerden kapitalizmi ve onun iktidarlarını temize çıkarmak riyakârlıktır.

Faşizmin rengi siyahtır, insan toplumlarının yaşamında aşağılanmayı, hakaret edilmeyi, tiksintiyi bu kadar hak eden başkaca bir siyasal sistem var olmamıştır.